

Úrvacsorás istentisztelet – Húsvét 2. napja

Budapest-Fasor, 2022. április 18.; MGYTK

<https://youtu.be/e8e4E8uK-tw>

Az ünnep igéje: Nem halok meg, hanem élek, halleluja, és hirdetem az Úr tetteit, halleluja! (Zsolt 118,17)

Lekció: ApCsel 10,34-43 – Péter Kornéliusz házában

Erre Péter beszélni kezdett, és ezt mondta: Most értem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik. Ezt az ígét küldte Izráel fiainak, amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által. Ő a mindenség Ura! Ti tudjátok, mi történt, Galileától kezdve egész Júdeában, az után a keresztség után, amelyet János hirdetett: a názáreti Jézust felkente az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, aki az ördög igájában vergődött, mert az Isten volt vele. Mi pedig tanúi vagyunk mindannak, amit ő tett a zsidók tartományában és Jeruzsálemben. Őt azonban fára feszítve megölték, de Isten harmadnapon feltámasztotta őt, és megadta neki, hogy megjelenjék, de nem az egész népnek, hanem csak azoknak a tanúknak, akiket Isten előre kiválasztott: minékünk, akik együtt ettünk és ittunk vele, miután feltámadt a halálból. És ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot arról, hogy ő Istentől rendelt bírása élőknek és holtaknak. Róla tesznek bizonyosságot a próféták mind, hogy aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer.

Textus: Jn 11,17-32 – Lázár feltámasztása, részlet

Amikor Jézus odaért [Betániába], megtudta, hogy [Lázár] már négy napja a sírban van. Betánia pedig közel, mintegy félóránnyira volt Jeruzsálemhez, ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük [Lázár halála] miatt. Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária azonban otthon maradt. Márta így szólt Jézushoz: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten. Jézus ezt mondta neki: Feltámad a testvéred! Márta így válaszolt: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon. Jézus ekkor ezt mondta neki: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt? Márta így felelt: Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világra. Miután ezt mondta, elment, és titokban szólt a testvérenek, Máriának: A Mester itt van, és hív téged. Ő pedig, amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és odament hozzá. De Jézus még nem ért be a faluba, hanem azon a helyen volt, ahol Márta találkozott vele. A zsidók, akik Máriával voltak a házban, és vigasztalták, látták, hogy hirtelen feláll és kimegy. Utánamentek tehát, mert azt gondolták, a sírbolthoz megy, hogy ott sírjon. Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta őt, leborult a lába elé, és így szólt hozzá: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

Kedves Gyülekezet!

Gyászolók, a szeretttük halála miatt vigasztalásra szoruló nővérek állnak előttünk ebben az alapigében. A Lázárt sirató Mária és Márta. Jézus többször megfordult e három testvér betániai otthonában, hiszen Jézus jó barátai voltak – s egyes teológusok szerint a későbbi egyház életének több fontos funkcióját is jelképező alakok voltak – ők.

A Jézus lábához telepedő Mária volt az, aki – egy későbbi, már Lázár feltámasztását követő vacsora során – megkente Jézus lábát nagy értékű, drága és illatos nárdusolajjal, Jézus halálára előremutatón. Odaadó Jézusra figyelése a gyülekezet igehallgatását és az egyház istentiszteleti szolgálat jelképezi. Lábbalzsamozása pedig a méltó utolsó földi útra kísérés, a temetés egyházi szolgálatát. Az elhunytak testének

bebalzsamozása része volt a sírbolthoz helyezés, a temetés előkészületeinek. Mária megkente Jézus lábát, mert felismerte, hogy Jézus szó szerint a saját életét áldozta fel akkor, amikor életre keltette az ő testvérét, Lázárt. Hiszen a nagytanács tagjai Lázár feltámasztásának napjától fogva *együttértettek abban, hogy megölik Jézust* (11,53). Ez a hír a három testvérhez, Máriáékhoz is eljutott. Amikor Jézus a Jeruzsálemben megszületett nagytanácsai döntés után újra vacsorára ment hozzájuk Betániába, – ami Jeruzsálemtől, Jézus kivégzésének a helyszínétől mindössze 3 km-re volt, – az azt is elárulta Mária számára, hogy Jézus már készül arra, hogy hamarosan elfogják és keresztre feszítik őt.

Mária Jézus lábára öntött sok és drága nárdusolaja az isteni önajándékozás tékozló nagyvonalúságát is jelképezi. Ezzel együtt e tett az egyház azon oda-

szánt és áldozatos szeretetszolgálatát is, amit tagjai, mi hívők, közösségi és egyéni szinten, erre az isteni önjándékozásra feleletül, hitből és hálából fakadóan egész életünk során gyakorolunk. Az úrvacsoravételeinket követő elbocsátó áldásban is mindig elhangzik számunkra a bátorítás erre a Jézus odaadó szeretetét hálásan és nagy örömmel viszonzó, önfeláldozó és áldozatos, másokat is Jézus közelébe hívó szeretetre.

A diakóniai, segítő szolgálat jelképévé vált Márta volt az, aki Jézus egy korábbi látogatásakor ki se látott a nagy vendégszeretete feladataiból és még Jézusnak is kifejezte abbéli nemtetszését, hogy Mária nem segít neki az asztal körüli felszolgálásban, hanem csak Jézus szavait issza nagy áhítattal.

Történetünkben először ő értette meg azt, pedig akkor még Lázár a sírban volt, ő pedig ezért még nagyon frissen sajnó gyászban élt, hogy amit Jézus neki önmagáról mond – *Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha.* – az nem csak egy szép szöveg. Márta megértette és hitte ezt, és hitéről vallást is tett az *Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba* szavakkal. Azután pedig gyorsan elvitte testvérének, Máriának is az őt hitre segítő hírt: *A Mester itt van, és hív téged.*

Bolyki János teológus nagyszerűen megfogalmazta Jézus és Márta e párbeszédének lényegét. Ami az, hogy „egy ember életébe nagyobb fordulatot hoz az, amikor a hitelenségből hitre jutva Jézussal, az étellel jut élő és örök beszélgető kapcsolatba, mint akár a halál vagy a testi feltámadás.”

Ennek nyomán azt pedig már Cserháti Sándor professzor hangsúlyozza számunkra (Hullámhossz, 2003.), hogy a gyászunk, a betegségünk, az elmúlással kapcsolatos mély félelmeink és szomorúságunk idején fontos, hogy maradjunk mi is mindig készek erre a Jézussal folytatott párbeszédre. Osszuk meg vele panaszainkat, nehezteléseinket – akár Mária és Márta *Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem* szavaihoz hasonlóan is. És közben legyünk nyitottak arra is, amit ő mond nekünk saját személye titkáról. Ez adhat nekünk egyedül esélyt arra, hogy az elmúlásról, a halálról vallott felfogásunk gyökere-

sen megváltozhasson. Hogy a halál állandó árnyékában is megtartó reménységben élhessünk.

Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt? Tekintsünk, drága Testvérek, mi mind a Feltámadottra és Élőre, akin a halál nem vehet erőt! Kapaszkodjunk belé! Éljük azt az életet, amit ő bennünk és velünk vágyik itt és ma élni újjáteremtő hatalma által! Beszéljünk mi is a Feltámadotról és az Élőről, a belé vetett hit megtartó és vigasztaló erejéről azoknak, akik hozzánk hasonlóan küzdenek az elmúlás és a gyász kérlelhetetlen és nyomasztó tényével és tapasztalatával! Fiainknak, lányainknak, apáinknak, anyáinknak, barátainknak.

Jézus megígérte övéinek: *Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.* (Jn 14,18) Az ő feltámadása óta ezt az ő velünk létét nem korlátozza már sem a tér, sem az idő. Jézus jelenléte, Jézus velünk léte életünk minden Jézusba vetett hittel élt napján, a gyászunkban, a saját sírunk partján, és azon túl is érvényes ígért számunkra.

Ő a feltámadás és az élet. Aki hisz benne: ha meghal is, élni fog. NEM halhat meg örökre az, NEM a halál a végső valóság annak az embernek a számára, akiben az örök élet él! Akard hinni ezt! Mondd másoknak is, amit Márta Máriának: *A Mester itt van, és hív téged.* És engedj e hívásnak akkor is, amikor az Úr terített asztalától hangzik majd nemsokára feléd!

A bűnbánatunkra, a gyónásunkra és az úrvacsorai jegyek vételére tekinthetünk úgy, mint Lázár feltámasztásának megismétlődésére. Már négy napja a sírban feküdt, mikor felhangzott felé a *Jöjj ki!* felszólítás. Akkor az Életnek a halál valóban engedett. Lázár kilépett a sírból. Így tett Lázár szavak nélkül, a pusztá létezésével bizonyosságot arról, hogy Jézus a *feltámadás és az élet.* Feltámadásának, visszakapott új életének a híre sokakat vezetett és segített el a Jézusba vetett hitre. Lázár ebben vált az egyház hitre segítő szerepének a jelképévé.

Lépjünk ki mi is lelki sírjainkból, rabságban tartó bűneinkből, kicsi lelki meghalásainkból, az élő Úr *Jöjj ki!* hívásának engedve, és támadjunk fel új, hitben járó, hálás, áldozatosan szerető, önként engedelmes életre! Imádkozzunk!

Uram! Te Úr vagy a halál fölött. Ezt hittel vallom. Reménységgel tekintek halálom napja felé is, mert haló porom fölött engem is néven szólítasz majd. De hitem engedelmisségével ne hagyj a végső időig várnom. Már itt, földi életemben tedd hitem ismertetőjelévé az engedelmisséget. Nemcsak a sír tarthatja fogva az embert. Önző akaratom idegen utakra szólítgat. Bűnöm megkötöz. Kétkedések közelségedből ki akarnak vonni. Te Igéddel ugyan naponként magadhoz hívogatsz, de én nem mindig engedek szavadnak. Pedig számtalan ellenséged él ma is a világban. Ők az én engedetlenségemből a Te erőtlenségedre következtetnek. Engedelmes hozzádtéremem hirdesse ma is az embereknek a Te életformáló hatalmat. (Ordass Lajos)

Ének: 225,1-2

1. Támadj fel új életre már, Krisztus meglankadt népe! Húsvéti szép hajnalsugár Csillan, siess elébe! Meghátrált régen a halál, S a Győző életet kínál Győzelméből ma néked.

2. Hagyd bűnöd el, utad szabad, A kő elhengerítve. Ne másra várj, mozdulj magad, Lelked tettvágy hevítse! A közöny álmából elég, Szolgálat szent tüzében ég, Ki új szívet kapott már.